

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 208/06-29

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti J. K., B., zastúpeného advokátom JUDr. M. Ď., N., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003 na neverejnom zasadnutí 3. novembra 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003 p o r u š i l základné právo J. K. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003 p r i k a z u j e konať bez zbytočných prietáhov.

3. J. K. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré mu je Okresný súd Bratislava I p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Okresný súd Bratislava I j e p o v i n n ý zaplatiť náhradu trov konania J. K. v sume 6 888 Sk (slovom šesťtisícosemstoosemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právneho zástupcu, advokáta JUDr. M. Ď., N., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti J. K. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 208/06-11 z 21. júna 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť (z 12. mája 2006) J. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. Ď., N., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že sa žalobou podanou pôvodne Okresnému súdu Trenčín 13. decembra 2002 domáhal proti správcovi konkurznej podstaty úpadcu – S., spol. s r. o., v konkurze, zaplataenia mzdy. V ten istý deň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní. Listom z 28. augusta 2003 Okresný súd Trenčín sťažovateľa upovedomil o postúpení veci Okresnému súdu Bratislava I, ktorý bol však vo veci nečinný, v dôsledku čoho podal sťažovateľ 1. februára 2006 Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len

„ministerstvo“) sťažnosť na prietahy v konaní. Ministerstvo postúpilo sťažnosť predsedovi okresného súdu, ktorý v liste sp. zn. Spr. 2036/06 zo 17. marca 2006 uznal jej dôvodnosť, konštatujúc prietahy v konaní od 30. septembra 2003 (spis týkajúci sa predmetnej veci bol doručený okresnému súdu 29. septembra 2003) do 7. septembra 2005, keď dala zákonná sudkyňa pokyn predložiť vec vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o požadovanom oslobodení od súdnych poplatkov, ako aj v období od 7. septembra 2005 do 13. februára 2006, keď bol sťažovateľ uznesením vyzvaný na doplnenie žaloby.

Sťažovateľ tvrdí, že na uznesenie okresného súdu z 13. februára 2006 reagoval podaním z 23. marca 2006, no aj napriek tomu je okresný súd v označenom konaní (vedenom v súčasnosti pod sp. zn. 22 Ct 13/2003) nečinný.

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003, aby prikázal okresnému súdu konať v predmetnej veci bez zbytočných prietahov, aby priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 100 000 Sk a náhradu trov konania pred ústavným súdom v sume 6 888 Sk.

V podaní z 20. júla 2006 doručenom ústavnému súdu 24. júla 2006 sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu oznámil, že súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Na základe výziev ústavného súdu zo 17. júla 2006 a z 18. augusta 2006 sa k sťažnosti listom sp. zn. Spr. 2036/06 z 31. augusta 2006 vyjadril okresný súd prostredníctvom svojho predsedu. Vo vyjadrení okresného súdu k sťažnosti sa okrem iného uvádza: „... Z obsahu súdneho spisu sp. zn. 22 Ct 13/2003 vyplýva, že návrh bol podaný navrhovateľom na miestne nepríslušný Okresný súd Trenčín dňa 13. 12. 2002 a bol postúpený Okresnému súdu Bratislava I. Návrh bol prijatý tunajším súdom dňa 29. 09. 2003 a vec bola pridelená na rozhodnutie sudcovi tunajšieho súdu JUDr. L. P.

Súdna tajomníčka dňa 30. 09. 2003 dala pokyn civilnej kancelárii na doručenie

vz. 6 O. s. p. navrhovateľovi s tým, aby ho v lehote 15 dní vyplnený vrátil súdu súčasne s pracovnou zmluvou. Spis bol daný do civilnej kancelárie dňa 02. 10. 2003, ale potvrdenie o osobných, majetkových a zárobných pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov a na ustanovenie zástupcu v právnej veci bolo vyexpedované asistentkou senátu až dňa 30. 03. 2004. Navrhovateľ prevzal výzvu súdu dňa 01. 04. 2004 a vyplnené potvrdenie doručil dňa 08. 04. 2004.

Zákonná sudkyňa dňa 07. 09. 2005 dala pokyn na predloženie veci vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o žiadosti o oslobodenie od zaplataenia súdnych poplatkov.

K súdnemu spisu bol pripojený výpis z obchodného registra spoločnosti S. spol. s r. o. zo dňa 13. 02. 2006. Vyšší súdny úradník Mgr. M. M. výzvou zo dňa 13. 02. 2006 požiadala navrhovateľa o predloženie dokladov na preukázanie rodinných, zárobných a majetkových pomeroch. Výzva bola vypravená dňa 10. 03. 2006. Listom zo dňa 13. 02. 2006 adresovaným a doručeným dňa 13. 03. 2006 Krajskému súdu v Bratislave požiadala o oznámenie stavu konkurzného konania sp. zn. Z-2-1 K 45/93.

Uznesením č. k. 22 Ct 13/2003-36 zo dňa 13. 02. 2006 bol vyzvaný navrhovateľ na opravu a doplnenie návrhu zo dňa 13. 12. 2002 a 05. 05. 2003 (ust. § 42 ods. 3, ust. § 43 ods. 1, 2, 3 a ust. § 79 O. s. p.). Uznesenie navrhovateľ prevzal dňa 15. 03. 2006. Krajský súd v Bratislave listom zo dňa 22. 03. 2006 oznámil, že konanie sp. zn. Z-2-1 K 45/93 bolo skončené uznesením zo dňa 28. 04. 2004. Navrhovateľ doručil súdu dňa 30. 03. 2006 vyjadrenie s potvrdením o osobných, majetkových a zárobných pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov. Podanie doplnil listom doručeným súdu dňa 30. 03. 2006. Zákonná sudkyňa dňa 02. 06. 2006 stanovila termín pojednávania na deň 25. 09. 2006, o 9.00 hod. č. dv. 71.

Predvolanie na termín pojednávania bolo vyexpedované dňa 03. 08. 2006.

Sťažnosť sťažovateľa doručená Okresnému súdu Bratislava I cestou MS SR dňa 06. 03. 2006 bola pod Spr. 2036/06 vyhodnotená ako dôvodná, ale subjektívne zavinenie zákonnej sudkyne zistené nebolo. Pristúpil som k sledovaniu vybavenia predmetnej veci pod Spr. 2036/2006 tak, aby nedochádzalo k zbytočným prieťahom v konaní.

S poukazom na uvedený stav pridelených vecí v oddelení zákonnej sudkyne v roku

2003 popri priebežnom mesačnom nápade nových vecí, objektívne nie je a nebolo možné predpokladať vybavovanie vecí bez prietáhov v jednotlivých konaniach. Na túto skutočnosť zákonná sudkyňa v súlade so zák. č. 385/2000 Z. z. v platnom znení, každý kalendárny rok písomne upozornila vedenie súdu, ale vzhľadom na pretrvávajúci poddimenzovaný stav sudcov tunajšieho súdu na občianskoprávnom úseku nebolo možné túto situáciu riešiť.

Ku konaniu vyššieho súdneho úradníka musím konštatovať, že bol rozvrhom práce pridelený do dvoch súdnych oddelení a vybavoval taktiež neprimerane vysoký počet vecí, čím nebolo možné objektívne konať bez prietáhov.

Na túto kritickú personálnu situáciu Okresného súdu Bratislava I na občianskoprávnom úseku a to na nedostatočný počet administratívnych pracovníkov a sudcov, bolo poukazované nielen ústne na poradách vedenia Krajského súdu v Bratislave, ale aj na poradách s ministrom spravodlivosti SR ako i písomne listami adresovanými MS SR.

Z dôvodu pracovnej preťažnosti sudkyne, vyššieho súdneho úradníka ako i asistentky senátu došlo k objektívnemu prietahu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 Ct 13/2003.

(...)

S poukazom na uvedené si dovoľujeme navrhnúť Váženému Ústavnému súdu Slovenskej republiky, aby bola vzatá na vedomie skutočnosť, že súd konal v súlade s platnými právnymi predpismi s ohľadom na množstvo vecí vybavovaných v oddelení 22 C ako i na právnu náročnosť predmetného súdneho sporu.

V prípade, že ÚS SR dospeje k záveru, že bolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, navrhujeme aby ÚS SR vzhľadom na uvedené skutočnosti zväžil priznanie finančného zadosťučinenia sťažovateľovi.“

Predseda okresného súdu ústavnému súdu zároveň oznámil, že súhlasí z prerokovaním sťažnosti sťažovateľa bez nariadenia ústneho pojednávania.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami, ako aj s obsahom súdneho spisu okresného súdu týkajúceho

sa posudzovaného konania dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len na základe predložených listín a obsahu kópie spisu okresného súdu vo veci sp. zn. 22 Ct 13/2003.

II.

Obsah uvedeného spisu potvrdzuje podstatné skutkové tvrdenia predsedu okresného súdu (obsiahnuté v jeho vyjadrení k sťažnosti z 31. augusta 2006) ohľadne priebehu posudzovaného konania. Nad rámec uvedených údajov považuje ústavný súd za potrebné doplniť, že na informatívnom výsluchu konanom na Okresnom súde Trenčín 5. mája 2003 zmenil sťažovateľ petit žaloby. V čase postúpenia veci okresnému súdu uplatňoval nárok na zaplatenie nevyplatenej mzdy za mesiace august a september 2002 vrátane úroku z omeškania a zaplatenie odstupného vo výške dvojnásobku svojho priemerného mesačného zárobku s úrokom z omeškania. Žalobu sťažovateľ doplnil aj podaním z 28. marca 2006 doručeným okresnému súdu 30. marca 2006 na základe výzvy okresného súdu na odstránenie nedostatkov návrhu z 13. februára 2006. Zákonná sudkyňa nariadila 2. júna 2006 pojednávanie vo veci na 25. september 2006. Spolu s predvolaním na pojednávanie bol 3. augusta 2006 žalovanému zaslaný rovnopis žaloby (vrátane jej doplnení) s výzvou na vyjadrenie (v lehote 15 dní).

III.

3.1 Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...).“

Povinnosťou súdov vyplývajúcou zo základného práva účastníkov súdneho konania na prerokovanie ich veci bez zbytočných prietáhov v kontexte medzinárodných záväzkov Slovenskej republiky garantovať právo na prerokovanie veci v primeranej dobe v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), je zabezpečiť odstránenie stavu právnej neistoty osoby domáhajúcej sa súdneho rozhodnutia v primeranej dobe (obdobne napr. III. ÚS 111/04, III. ÚS 11/05, III. ÚS 81/05).

Samotným prerokovaním vecí na súde sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným súdnym rozhodnutím v prejednávanej veci. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby všeobecné súde vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (napr. I. ÚS 10/98, III. ÚS 29/03).

Otázku existencie zbytočných prietáhov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (obdobne napr. III. ÚS 175/04, III. ÚS 229/04).

3.2 Predmetom posudzovaného konania je žaloba sťažovateľa, ktorou sa domáha zaplata peňažnej pohľadávky z titulu nevyplatenej mzdy a odstupného. Žaloby tohto typu tvoria štandardnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, pričom zo spisu okresného súdu sp. zn. 22 Ct 13/2003, týkajúceho sa predmetnej veci, nevyplýva žiadna skutočnosť svedčiaca o osobitnej právnej alebo skutkovej zložitosti veci. Naopak, prípadná skutková alebo právna zložitnosť veci nemohla mať v danom prípade vplyv na dosiaľ uplynulú dobu predmetného konania, pretože okresný súd od postúpenia veci 29. septembra 2003 do podania sťažnosti ústavnému súdu vykonal len prvotné úkony smerujúce k odstráneniu nedostatkov v podmienkach konania (zabezpečovanie podkladov pre rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov, odstraňovanie nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach návrhu) a príprave prvého pojednávania. Okresný súd teda do podania sťažnosti ústavnému súdu (17. mája 2006) meritórne vec neprerokovával.

3.3 Správanie sťažovateľa ako účastníka konania sčasti prispelo k predĺženiu doby prerokovania uvedenej veci.

Ústavný súd pripomína, že v sporovom konaní, akým je aj posudzované konanie, nesú účastníci konania (strany sporu) vo výraznej miere zodpovednosť za jeho priebeh a výsledok predovšetkým z hľadiska náležitej formulácie žalobného návrhu, predkladania,

resp. navrhovania dôkazov na podporu svojich tvrdení, rešpektovania sudcovských a zákonných lehôt a ďalšej procesnej aktivity v záujme ochrany svojich práv a právom chránených záujmov (obdobne napr. IV. ÚS 381/04, III. ÚS 347/04, III. ÚS 11/05).

Sťažovateľova žaloba v predmetnej veci nespĺňala všetky zákonom predpísané náležitosti (napr. pokiaľ ide o opis rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov a formuláciu petitu návrhu) v zmysle § 79 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), v dôsledku čoho bol okresný súd nútený vyzvať sťažovateľa na odstránenie jej nedostatkov (§ 43 ods. 1 OSP), čím tiež dochádzalo k predlžovaniu konania.

Predĺženie konania v dôsledku odstraňovania nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach návrhu patrí medzi okolnosti, na ktoré ústavný súd prihliada pri posudzovaní tvrdenia žalobcu o porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v súdnom konaní. Na druhej strane ústavný súd opakovane judikoval, že uvedená skutočnosť na strane sťažovateľa majúca vplyv na predĺženie doby konania sama osebe nevyklučuje zodpovednosť súdu za zbytočné prietahy v konaní spôsobené jeho nesprávnym či neefektívnym postupom alebo dokonca nečinnosťou (obdobne napr. III. ÚS 193/03, III. ÚS 111/04).

V danom prípade navyše sťažovateľ poskytol okresnému súdu pri odstraňovaní nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach žaloby potrebnú súčinnosť, reagujúc bez zbytočného odkladu na jeho výzvy. Správanie sťažovateľa teda nemožno kvalifikovať ako príčinu, ktorá by podstatným spôsobom prispela k vzniku zbytočných prietáhov v posudzovanom konaní.

Ústavný súd preto skúmal existenciu namietaných zbytočných prietáhov v označenom konaní aj použitím ďalšieho kritéria, ktorým bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

3.4 Okresný súd bol v posudzovanom konaní nečinný v období od 2. októbra 2003, keď bol civilnej kancelárii okresného súdu predložený spis s pokynom vyzvať sťažovateľa

na doplnenie jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, do 30. marca 2004, keď bola výzva vypravená (spolu takmer šesť mesiacov), v období od 8. apríla 2004, keď sťažovateľ doručil okresnému súdu žiadané podklady ohľadne svojich majetkových a príjmových pomerov, do 7. septembra 2005, keď zákonná sudkyňa nariadila predložiť spis vyššiemu súdnemu úradníkovi na rozhodnutie o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov (viac ako šesťnásť mesiacov) a v období od 7. septembra 2005 do 13. februára 2006, keď okresný súd vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov v zákonom predpísaných náležitostiach žaloby a na opätovné predloženie podkladov o jeho majetkových a príjmových pomeroch (viac ako päť mesiacov).

Uvedené obdobia nečinnosti okresného súdu nemožno odôvodniť existenciou relevantnej procesnej prekážky brániacej plynulému postupu v konaní.

Ústavný súd dospel k záveru, že v dôsledku týchto období nečinnosti okresného súdu (spolu dva roky a tri mesiace), v ktorých dochádzalo k zbytočným priesťahom v posudzovanom konaní, došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priesťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (bod 1 výroku nálezu).

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu označeného základného práva garantovaného ústavou ústavný súd neakceptoval ako právne významnú argumentáciu okresného súdu ohľadne nadmerného nápadu vecí v súdnom oddelení zákonnej sudkyne a dlhodobo poddimenzovaného personálneho obsadenia okresného súdu.

V súlade s medzinárodným štandardom uplatňovania dohovoru platí, že nadmerné množstvo vecí, v ktorých je nevyhnutné zabezpečiť súdne konanie, nezbavuje štát zodpovednosti za zbytočné priesťahy v súdnom konaní. Pretrvávajúci vysoký nápad vecí a v tejto súvislosti neprimerané zaťaženie sudcov prípadne ďalších osôb podieľajúcich sa na výkone súdnej moci nemá povahu okolností, ktoré by vylučovali alebo znižovali zodpovednosť súdu ako nositeľa štátnej moci za rešpektovanie základných práv účastníkov súdneho konania. Tieto okolnosti preto ústavný súd nezohľadňuje v súvislosti s pozitívnym

záväzkom štátu zabezpečiť základné právo na prerokovanie veci súdom bez zbytočných priet'ahov (obdobne napr. III. ÚS 17/02, IV. ÚS 208/04). V konaní podľa čl. 127 ústavy, ktorého predmetom je posúdenie namietaného porušenia uvedeného základného práva účastníka súdneho konania, ústavný súd neposudzuje prípadnú individuálnu subjektívnu zodpovednosť sudcov, prípadne ďalších osôb podieľajúcich sa na výkone súdnej moci, za vznik zbytočných priet'ahov.

3.5 Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie jeho veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ nachádza (bod 2 výroku nálezu).

3.6 Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk z dôvodu nemajetkovej ujmy spôsobenej pretrvávajúcím stavom právnej neistoty v súvislosti s posudzovaným konaním.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základného práva sťažovateľa, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred jeho porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk, zohľadňujúc predmet a charakter posudzovaného

konania (týkajúceho sa sťažovateľom uplatňovaných mzdových a ďalších pracovnoprávnych nárokov), ako aj dobu posudzovaného konania a dĺžku zbytočných prietahov v konaní (dva roky a tri mesiace) a s nimi spojenú nemajetkovú ujmu sťažovateľa spôsobenú pretrvávajúcim stavom právnej neistoty (bod 3 výroku nálezu). Vo zvyšnej časti návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia nevyhovel (bod 5 výroku nálezu), prihliadajúc ku skutočnosti, že v danom prípade bola dĺžka konania ovplyvnená aj sťažovateľovým postupom v konaní. Podľa názoru ústavného súdu nemožno pritom rozsah a intenzitu nemajetkovej ujmy, ktorá bola sťažovateľovi spôsobená zbytočnými prietahmi v posudzovanom konaní, stotožniť s celkovou intenzitou tiesnivej sociálnej situácie sťažovateľa vyplývajúcej zo straty zamestnania a z narušených rodinných pomerov, pretože táto má hlbšie príčiny, za ktoré okresný súd nenesie zodpovednosť (obdobne napr. III. ÚS 15/03).

3.7. Sťažovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal, aby mu ústavný súd priznal náhradu trov konania pred ústavným súdom vo výške 6 888 Sk pozostávajúcu z náhrady trov právneho zastúpenia spočívajúcich v odmene právneho zástupcu za dva úkony právnej služby realizované v roku 2006 a v režijnom paušále vrátane dane z pridanej hodnoty, ktorej platiteľom je právny zástupca.

Ústavný súd pri rozhodovaní o požadovanej náhrade trov vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Pri stanovení výšky priznanej náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa vychádzal ústavný súd z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3 a § 18 ods. 1 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z. z.“) s tým, že predmet konania pred ústavným súdom o sťažnosti v zmysle čl. 127 ústavy je v zásade nevyjadriteľný v peniazoch a je nezameniteľný s primeraným finančným zadosťučinením

alebo s hodnotou predmetu sporu, o ktorom sa koná pred všeobecným súdom (napr. I. ÚS 129/03, III. ÚS 11/05).

Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v roku 2006 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 2 730 Sk a hodnota režijného paušálu 164 Sk.

V súlade s uvedenými ustanoveniami vyhlášky č. 655/2004 Z. z. mohol sťažovateľ požadovať náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2006 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom, písomné podanie vo veci - sťažnosť), teda $[(2 \times 2\,730 \text{ Sk} + 2 \times 164 \text{ Sk}) + 19 \% \text{ DPH}]$, spolu 6 888 Sk.

Ústavný súd preto priznal sťažovateľovi podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde náhradu trov právneho zastúpenia v uplatnenej výške 6 888 Sk (bod 4 výroku nálezu).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Košiciach 3. novembra 2006